

Romanuddrag

Work in Progress – spinoff/videreudvikling af *Version 2.2: I frost og glød* (udgivet på BoD 2018)

Den ukurante sammensætning gjorde fysisk ondt på Katja. Hun sad og forsøgte at koncentrere sig om ikke at svede og huske, hvad hun læste, mens hun ventede. Hvornår havde hun sidst lyttet til et af sin mors råd? 07-08-ish. Enorm fejl. "Du ligner en kanariefugl." Den synger også kønt, havde hun svaret og skiftet den gule nederdel ud med en kortere og strammere, som sagde pang. Nete sagde, at hun var swag.

Nok fremhævede pencilnederdelen hofterne - hun satsede hårdt på, at Adam var til former – og kuløren matchede neglelakken (var det for vampet?). Men i hvilken vildelse havde hun dog anskaffet sig noget i postkasserødt? Hvorfor? Katja skævede til den store rude ud mod gågaden og rettede sin overkrop op. Dårlig vane. Lige fedt. Yndlingsblusen med den gode, hjerteformede udskæring fremhævede brysterne. Det første, man så. Mens hun alligevel var i byen, ville hun bagefter smutte forbi Kirkens Korshær.

På papiret lød den eksportstuderende som en absolut mulighed. Katja havde undladt at skrive det i smadder forhånd. Bare til husbehov, de mest grundlæggende facts og lidt fun. Adam var et af de pæne, bibelske navne. Man kunne ikke forestille sig en uhæderlig Adam. Studiet borgede for interesse og/eller evner inden for budgetter, sprog og fremmede kulturer. Et par gange om måneden jobbede han som bartender, hvilket tydede på sociale evner – og ikke mindst evnen til mådehold. Hvis Katja havde troet på reinkarnation, ville hun have været 200 på, at hun i et tidligere liv havde døjet med en partner med et misbrugsgen. Eller selv havde haft en rem af huden. Det var intet velsignet, endsige sexet ved det ustyrlige, ved det tvangsmæssige.

Adam lignede sit profilfoto på en prik. Var endda iført samme T-shirt. Han lagde ud med at kalde hende for Katharina. Var det forfjamskethed? Alors, det hed hun. Ja, hun havde taget bussen. Begge biler var i brug, og hvis Katja skulle have lagt billet ind, måtte hun afsløre, hvad turen til Næstved reelt dækkede over. Kun Nete var indviet. At bo hjemme var ensbetydende med at desperat beskytte sit intime liv. Adam købte kaffe til dem. Noget af det første, han tilsyneladende havde gjort sig tanker om, var deres nærmest modsatte tjanser. Fritidsjobbene. Okay.

- Hvordan modsat?
- Når jeg får fri, er du vel nærmest ved at tage ud til dit?
- Joeh. Nogle gange er det også til begravelser. Det er både for- og eftermiddag. Hvis det passer med mine andre vagter.

Adam forhørte sig om det var et stort kor.

- Sådan almindelig størrelse. Det passer til en landsbykirke fra 1200-tallet.
- Hvad synger du?
- Det, de sætter mig til ...
- Er du sopran eller alt? fandt han termerne et sted nederst i hjerneboksen.

Hun svedte. Hvorfor følte bomuld pludselig som afskyeligt nylon?

- Jeg er mezzosopran, svarede Katja. – Ved du hvad det er?

Huskede at have haft en lignende udveksling med Ådslet. "Ham, vi ikke taler om." Fordi han var Dead Man Walking i Rudis optik. (Rudis øgenavn, og Katja var kommet til at afsløre, at han somme tider havde haft dårlig ånde). Katja konstaterede, at tanken om Ådslet ikke var så stikkende, som den plejede. Tiden gik. Ådslet havde været kvik og svarede a la: "Uha, er det noget man kan behandles for?"

- Nej, men det gør du, svarede Adam lettere fåret.

Katja forsøgte at formidle til Nete med et billede. Som en indflyvning, før landingsbanen dukkede op som en frelsende, glat stribe af gråt i alt det grønne. Man kunne se alle køretøjerne på vejene og vidste med sig selv, at der sad mennesker bag rattet. Men hverken mennesker eller dyr kunne skelnes. Fra dette perspektiv lå et automatstyret miniputland under én. Det var ikke den til stadighed faldende højde, der fik maven til at kilde. Snart skulle man dufte og mærke luften. Smage på landets spiser. Få græs under tæerne. Stave sig gennem skilte og forbavses over prisen for en taxi til hotellet. Sådan havde det været med Adam. Hjernen fortalte troligt Katja, at der var et frodigt liv dernede i det i og for sig tiltrækkende, lovende landskab ... meeen. Nete nikkede, som om hun hørte efter.

- Jeg forstår ikke, du gider, sagde hun på en udånding.
- Det er ikke høfligt at gå efter to minutter og én slurk kaffe, sagde Katja.
- Nyt, konstaterede Nete.

Altså at Katja lå under for den slags sociale konventioner. Tja, noget måtte man jo give køb på. Problemet var, at sex med sig selv blev kedeligt i længden. Katja kunne ikke gå og knibe det hele sammen for evigt. Så meget hadede Vorherre hende heller ikke, og hvis han gjorde, så skulle de have sig en kammeratlig samtale.